

SOMNUL PIERDUT!

vineri, 10 ianuarie 2020

Sfârșitul lunii septembrie m-a surprins pe malul unui lac sâlbatic foarte drag mie, situat la granița dintre Austria cu Slovenia.

Am plecat vineri după-amiază direct de la lucru, cu intenția să înnoptez în masiv, pe malul apei, și să pescuiesc până a doua zi dimineața. Cum programul de lucru la noi în firmă este mai scurt vinerea, am ajuns la destinație în jurul orei 15:00, mi-am achitat taxa de pescuit și am plecat în grabă să-mi caut un loc accesibil cu masivul până pe malul lacului unde urma să pescuiesc. Iar cu un minim de efort am găsit repede un loc frumos, cu apă adânc de aproximativ 2-3 metri și foarte puțin vegetație pe fundul apei. Un loc numai bun pentru pescuit nocturn, cu un risc scăzut de agresiuni.

Am mormit apă cu bulgări de mămăligă amestecată cu făină din semințe de dovleac și usturoi granulat, în care am introdus viermi de carne, porumb și rămoși de blegar. În timpul în care am mâncat, am adunat lemne de foc și m-am delectat cu o bere rece și cu o priveliște desprinsă din basme. Am montat două bețe pentru crap, la montaj fix cu viermi și porumb, iar un băștic mi l-am pregătit pentru peștii răpitori, cu oscilante mari și peștii din silicon, deoarece țiam de prezența țuicilor și a somnilor în acea zonă a lacului.

Am dat sonorul la maxim pe stativele cu senzori, unde erau montate bețele pentru pescuitul crapului, după care m-am deplasat câțiva zeci de metri în aval și în amonte, pentru a-mi încerca norocul la răpitori de talie mare, precum somnul și țuica. Am început cu oscilante de mici dimensiuni, de culori închise, însă numai câteva mârșile mi-au atacat aceste năluci mincinoase. Le-am eliberat imediat, erau trei la număr, binișor, toate sub limita legal admisă de lege. În schimb, am tot observat ieșind la suprafața apei țuici și având dimensiuni impresionante, vânând peștii mici.

Între timp a sunat alarma senzorilor de la bețele montate la crap, dar am alergat degeaba, pentru că peștele a scuipat momeala din gură până am ajuns să contrez. Am reînnoit monturile și am lansat din nou în același loc, după care am reluat pescuitul la răpitori cu năluci artificiale, de această dată cu voblere de dimensiuni mari, chiar cele mai mari din trusă, toate scufundate până la 1.5 m adâncime. Am lansat de câteva ori fără nici un atac din partea peștilor, iar spre amurg am avut parte de două atacuri fără capturare, imediat, mi-am dat seama că este vorba de cel mai mare pește din baltă, somnul. Am schimbat voblerul pentru țuică cu unul pentru somn și, după doar câteva lanșeuri, am avut senzația că "m-a lovit trenul". O smucitură foarte puternică a întrerupt liniștea serii, am contractat și am început să mă lupt cu un exemplar uriaș căruia i-am văzut doar spatele, pe care aflându-se la doar trei metri, patru metri depărtare. A fost o imagine cu un puternic impact emoțional, ceva ce poți vedea doar în reportajele video de specialitate. Lupta a durat doar câteva minute, am dat drumul la frâna tamburului de la mulinet, peștele s-a dus în larg și a dispărut în numai câteva clipe, cu tot cu voblerul de 15 cm și câțiva metri de fir. Era un somn de aproximativ 1,5 m lungime și peste 20 kg greutate, un somn pierdut probabil din cauza neglijenței sau a lipsei mele de răbdare la peștii mari.

Supărat și cu inima frântă am decis să-mi pregătesc ceva de mâncare, focul de seară și să-mi verific bețele de la crap. Am reînnoit din nou monturile la peștii răpitori și am schimbat monturile de crap cu cele de somn, însă toate în zadar.

Am prins câteva plăci și câțiva crapi obișnuiți, din care am oprit doi mai frumoși pentru saramură, iar pe restul i-am eliberat. Însă, gândul meu tot la somnul cel pierdut a rămas. Așa-i la pescuit, uneori câștigi, alteori pierzi. Și peștii au și anșă lor.

